

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **a) F. Z., b) M. Z.**, zastoupení Mgr. Hanou Wernerovou, advokátkou se sídlem Brno, Heršpická 5, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti: 1. J. P., 2. M. P., oba zastoupení JUDr. Janou Havlíkovou, advokátkou se sídlem Nové Město na Moravě, Brněnská 110, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 9.2.2012, č.j. KUJI 9975/2012, sp. zn. OUP 7/2012 Ši-2

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **j s o u p o v i n n i** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 1240 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012, č.j. KUJI 9975/2012, sp. zn. OUP 7/2012 Ši-2, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako nepřipustné jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu Městysse Luka nad Jihlavou, stavebního odboru, ze dne 7.11.2011, č.j. 2011/72-6.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce s odůvodněním, že proti usnesení stavebního odboru Úřadu městysse Luka nad Jihlavou ze dne 7.11.2011, č.j. 2011/72-6, kterým bylo zastaveno správní řízení o odstranění stavby „Plastový vodovod pro přívod užitkové vody k rodinnému domu K.“ na pozemcích p.č. 643/9, 643/1, 643/2, 642, 643/5, 643/6, 643/7, 1546, 1498/1, 50/1, 53/3, 295/11, 1507/1, 57 a 60/2 a st. p.č. 66 v k.ú. K., a které bylo poznamenáno do spisu, není odvolání přípustné podle § 76 odst. 5 správního řádu. Stavební úřad řízení zastavil, neboť před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno (a skončeno) řízení o téže věci.

II. Shrnutí žaloby

Žalobci v podané žalobě namítají, že přes jejich pozemky vedou ze studny manželů P. dva vodovody, přitom ani k jednomu nemají tito manželé povolení. Žalobci dále namítají, že věcné břemeno na pozemku, jehož jsou žalobci vlastníky, opravňuje manžele ke zřízení jedné vodovodní přípojky, nikoli však dvou samostatných vodovodů. Žalobci ve své argumentaci poukazují na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zaměňuje pojmy vodovod a vodovodní přípojka, přičemž se podle nich jedná o dva naprosto odlišné pojmy, a odkazují na jejich legální definice obsažené v zákoně č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých dalších zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích).

Žalobci v podané žalobě rovněž namítají, že trasy vodovodů nejsou přesně zaměřené, tudíž stavební úřad nemůže mít přesné informace o tom, jaké pozemky lze označit za dotčené.

Podstatou další žalobní námitky je tvrzení, že stavební úřad neměl žádný důkaz, na základě něhož by mohl dospět k závěru, že stavba byla dokončena a zkolaudována. Tímto postupem tak bylo žalobcům odňato právo se v předmětné věci bránit. I v případě, že by byl ocelový vodovod uznán jako povolený, plastový vodovod nebyl podle názoru žalobců nikdy povolen.

Konečně žalobci v podané žalobě uvádí, že si jsou vědomi toho, že proti usnesení o zastavení řízení není přípustné odvolání, nicméně podle jejich názoru byly naplněny podmínky pro přezkum v přezkumném řízení.

Na základě výše uvedeného se žalobci domáhají zrušení jak napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí. Žalobci setrvali na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný k podané žalobě uvádí, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu pouze jednou, tudíž stavební úřad neměl podruhé řízení o odstranění stavby zahajovat. K tomu dále dodává, že vodovod je vodním dílem, proto řízení o jeho odstranění, případně dodatečném povolení, není ani v jeho kompetenci coby obecného stavebního úřadu. Žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s § 66 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán řízení z moci úřední zastaví, pokud zjistí, že již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci.

Dále žalovaný uvádí, že v rámci svého postupu rovněž zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkum rozhodnutí v rámci přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí a dospěl k závěru, že tyto předpoklady dány nejsou, neboť předmětné usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly žalobcem uplatněny (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce, které směřovalo proti usnesení o zastavení řízení ze dne 7.11.2011. Toto usnesení bylo podle § 66 odst. 2 správního řádu poznamenáno do spisu a účastníci řízení s tím byli seznámeni vyrozuměním z téhož dne.

Podle § 76 odst. 1 správního řádu v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením. Toto usnesení se podle § 76 odst. 3 tohoto zákona oznamuje buď doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou (analogicky podle § 72 správního řádu) nebo se pouze poznamená do spisu, stanoví-li tak zákon.

Podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.

Usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, nabývá právní moci již samotným poznamenáním do spisu (§ 76 odst. 3 správního řádu) a nelze se proti němu podle § 76 odst. 5 tohoto zákona odvolat.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán opožděné nebo nepřipustné odvolání zamítne.

V daném případě žalovaný vyhodnotil odvolání žalobců jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť směřovalo proti usnesení, proti němuž se nelze odvolat. Žalovaný svůj závěr v napadeném rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodnil. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalovaný nebyl povinen se v napadeném rozhodnutí zabývat věcnými námitkami, které byly obsaženy v podaném odvolání (shodně *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 385-386), a pokud tak učinil, stalo se tak nad rámec jeho povinnosti. Žalovaný měl v napadeném rozhodnutí odůvodnit toliko svůj závěr o nepřipustnosti podaného odvolání. To také učinil, neboť na str. 2 rozhodnutí uvádí, že odvoláním bylo napadeno usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu (řízení bylo zastaveno proto, že před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno /a skončeno/ řízení o téže věci), proti němuž se nelze odvolat.

Tento závěr přitom žalobci v žalobě nezpochybňují, naopak výslovně zde uvádí, že si jsou vědomi toho, že proti usnesení o zastavení řízení v daném případě odvolání

přípustné není. Soud proto vázán uplatněnými žalobními body tuto otázku neposuzoval.

Žalobci dále namítali, že mělo být podané odvolání hodnoceno podle jeho obsahu jako podnět k přezkumnému řízení.

Tu soud musí poukázat na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zkoumal, zda jsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, nařízení obnovy řízení či vydání nového rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal, že neshledal zákonné důvody k zahájení přezkumného řízení, neboť ze spisového materiálu vyplynulo, že stavební úřad již jednou řízení o odstranění stavby zahájil, a přestože jednou byla stavba nazvána jako „vodovodní přípojka“ a jednou jako „plastový vodovod“, z předložených dokladů vyplývá, že se jedná o tutéž stavbu.

Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný otázkou, zda byly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, zabýval. Námitka žalobců tedy důvodná není. Soud přitom není oprávněn hodnotit to, zda žalovaný tyto předpoklady vyhodnotil správně či nikoliv. Jak již uvedl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 5.3.2010, sp. zn. 5 Ca 117/2007: „*V závěrech, zda jsou dány předpoklady pro přezkum v přezkumném správním řízení, rozhodnutí správního orgánu přezkumu soudu nepodléhá, neboť na využití tohoto prostředku dozorčího práva (§ 94 správního řádu) nemá účastník správního řízení právní nárok*“.

Pokud jde o ostatní žalobní námitky, kterými žalobci brojí proti stavbě vodovodu, tak těmi se soud zabývat nemohl. Napadeným rozhodnutím je totiž v daném případě rozhodnutí žalovaného a rozsah soudního přezkumu byl tak zúžen tím, že odvolání žalobce bylo zamítnuto pro nepřípustnost. Právě toliko napadené rozhodnutí a tedy otázku nepřípustnosti odvolání mohl soud posuzovat. V daném případě tedy jen to, zda bylo odvoláním napadené usnesení usnesením, proti kterému se odvolat nelze. Tuto otázku však žalobce nijak nezpochybnil. Námitkami věcnými, týkajícími se samotné stavby vodovodu a jejího souladu s právními předpisy, se soud zabývat nemohl, neboť tuto otázku žalovaný v napadeném rozhodnutí neřešil a řešit ani neměl.

Soud tedy dovodil, že žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Nadto soud nezjistil vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, kterému vznikly náklady na cestovním za cestu ze sídla žalovaného ke Krajskému soudu v Brně a zpět (jednání dne 6. 6. 2013) vozidlem Škoda Superb s průměrnou spotřebou 7,2 l/100 km, palivo Natural 95, ve vztahu k němuž předložil žalovaný kopii osvědčení o registraci. Z toho 520 Kč (7,2 : 100 x 100 km x 2 x 36,10 Kč /podle § 4 vyhlášky č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad/) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 720 Kč (2 x 100 km x 3,60 Kč) jako základní náhrada, podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 1240 Kč, kterou jsou žalobci povinni zaplatit žalovanému ve stanovené lhůtě.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. 6. 2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu